

Nr 117.

Av herr **Nilsson, Johan**, i Malmö, om årligt understöd åt fängelseläkaren *Thure Petrén*s änka.

Doktor Carl Thure Henrik Petrén, som under 28 år från maj månad 1888, med stor plikttrohet tjänstgjort som läkare vid Centralfängelset och Länsfängelset i Malmö, hade en årlig lön härför av endast 1,750 kr. I den mån större vikt började fästas vid frågor om fånges sinnesbeskaffenhet vid begående av åtalade brott, ökades fängelseläkarens åligganden högst betydligt. Läkararvodet höjdes också även om det icke kunde anses motsvara hans arbete. Vid hans frånfälle uppgick det årliga arvodet till 4,094 kr. inberäknat dyrtidstilllägg. Dessutom tillerkändes han genom Kungl. brev 12/3 1923 för varje anbefalld undersökning av rannsakningsfånges sinnesbeskaffenhet 35 kr. och genom ett annat Kungl. brev den 12/12 1919 för sådan undersökning 70 kr.

Petréns syssla kom emellertid aldrig att uppföras på ordinarie stat. Avlöningen utgick uteslutande i form av arvode. Han var sålunda icke pensionsberättigad. Än mindre blev han det för sin efterlämnade maka, som nu för en i ekonomiskt avseende högst bekymmersam tillvaro, delaktig i civilstatens pensionsinrättning.

Doktor Thure Petrén tog sin uppgift som fängelseläkare mycket allvarligt. Han satte denna befattning i första rummet och sin praktik som privatläkare i andra. Han erhöll under många år endast arvode för sjukvården av fångarna, medan han fick lämna domstolarna och polisväsendet psykiatriska och juridiska utlåtanden om fånge och hans förhållande till brottet utan någon som helst ersättning. På dessa kriminalpsykologiska arbeten nedlade Thure Petrén ett oerhört intresse med hänsyn till straffbarheten i förhållande till motiven till brottet och den brottsliga förmåga att själv bedöma omfattningen av sitt brottsliga företag. Och för att alla omständigheter skulle komma till sin rätt vid bedömandet av varje särskilt fall, måste han ständigt föra en omfattande korrespondens med kyrkliga myndigheter, kommunalordförande, husbönder och anhöriga till åtalade. Så småningom erhöll han dock någon ersättning härför även om den som ovan anförts icke tillnärmelsevis kan anses motsvara det omfattande arbete, som han nedlade på den krävande uppgiften.

På grund av denna verksamhet blev det icke mycken tid över för utövandet av den privata läkarverksamheten. Detta är givetvis också i sin mån orsaken

till att hans efterlämnade nu 65-åriga änka icke har en ålderdom så bekymmerfri som den annars skulle ha blivit. Juridiskt har fru Siri Petrén ej rätt till änkepension, men statens moraliska plikt mot henne talar här sitt tydliga språk. Det förefaller mig därför vara en gärd av rättvisa att Thure Petréns änka av staten erhåller änkepension, ehuru hon icke enligt gällande bestämmelser därtill är formellt berättigad. Det belopp, som kan anses skäligt för henne bör kunna bestämmas till 2,500 kr.

Under åberopande av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta
att tillerkänna änkan efter fängelseläkaren Thure Petrén,
fru Siri Sofia Petrén, f. Janzon i Malmö, ett årligt understöd
under återstoden av hennes livstid av 2,500 kronor.

Stockholm den 20 jan. 1927.

Joh. Nilsson,
Malmö.